

Søndagsblad.

Redigeret af H. P. Holst.

Første Aargang.

Den 8. Februar

Nr. 6.

1835.

Dette Blad forsendes ifølge Kongl. allern. Tilladelse, med Posten, saavel i Danmark som i Hertugdømmerne.

Theatret.

Om Balletten paa den danske Scene.

Ved at see den i Winter paa vor Scene opførte Ballet *Nina* af *Milon*, blev det Forfatteren til disse Bemærkninger ret indlysende, hvad for en sjelden Balletmester det danske Theater i sin Tid besad i *Galeotti*. Enhver, der har seet hans Ballet „*Nina*,“ vil vist ikke tage i Betænkning at give Forf. Ret, naar han i sin Sammenligning mellem Begge strakfender den franske Behandling af dette Sujet alt Værd, og vil ligesaa lidt finde det ugrundet, naar han fornøyer Klagen over en *Galeotti*'s hidtil uerstattede Tab for den mimiske Kunst paa vor Scene.

Efter dennes Død var der for Balletten indtraadt en Pause, som først ophørte med den nuværende Dandsedirecteurs Ansættelse. De Balletter, der under hans Bestyrelse hidtil ere givne, have deels været originale, deels blot overførte fra den parisiske Skueplads. Hvad de Første angaaer, da vilde det ustridigen være høist ubilligt at ned sætte en yngre Kunstners Arbejder under deres Værd, medens vi tillagde en forudgangen Mesters Værker Priis og Betsømmelse; og af de Sidste har „*Søvn gænger sken*,“ i det mindste som en ny Idee, Piquant nok ved sig, skøndt man aldrig vil kunne kalde det et heldigt Stof, at lade en Pige i to Akter gaae i Søvn, hvorfor ogsaa

Componisten tilsidst maa tage sin Tilflugt til en halsbrækkende Gang paa et Dag, for at bringe Interessen til at stige, men unøgtelig paa Skjønhedens Bekostning. — En anden Omplantning fra fremmed Grund er *Nina*, hvoraf vi som sagt have en ældre Behandling af *Galeotti*, og hvis Sammenligning derfor giver os en sikker Maalestok ihænde til at bedømme, hvorledes en Balletcomposition bør være, for at kunne kaldes vel motiveret og harmonisk ordnet.

Opgaven er nemlig her: at Characterisere Vanvidet hos en ung Pige, hvis Væsen en ulykkelig Kjerlighed har forstyrret. Vi ville først see, hvorledes *Galeotti* har løst samme.

For at Kjerlighedsfølelsen kan blive saa heftig, at den formaaer at gaae over til Vanvid, maa man dog vel antage, at Liden skaben allerede længe har været næret, for den voldsomt sønderrives, og at den har funden Hindringer, som, istedenfor at svække den, langt mere have bidraget til at nære og forhøje den. Ved hvilke Midler har nu *Galeotti* gjort Tilskueren bekendt med denne vigtige Omstændighed, hvorpaa hele Handlingens Udvikling hviler? Sjælens fornemste Meddelelsesmiddel, Ordet, mangler i Balletten; det er ikkun af de stumme Tegn, vi skulle fatte Tanken. Simpelt, men talende fremlagde derfor *Galeotti* for Beskueren, hvor dybt rodfæstet *Ninas* Kjerlighed maatte være.

Hun er ene i Haven og binder en Bouquet; hun sætter en Stige til Havemuren; ad denne

ri de nok kan kaldes en Kunst, men „at det dog neppe kan henregnes til de skjønnere Kunster, fordi det ikke kan levere noget idealt Kunstværk.“ (!) Til Beviis herpaa anfører han, „at ingen af de græske Gudinder afbildes ridende, men at de altid betjene sig af zürlige Bogne: Juno træffes af Duer, Venus af Svaner, Diana af Heste, Cybele af Løver og Ceres af Drager.“ (Naar Jupiter i Skikkelse af en Tyr bortfører Europa er det naturligtvis kun en Anomalie.) Efterat have udfoldet denne Skat af mythologiske Kundskaber, slutter han med følgende brillante Replik, hvis pathetiske Sving vort Modersmaal kun svagt er istand til at gjengive: „Ja, mine Damer! Ligesom Regentinden ophører at være Fruentimmer, naar hun bestiger en Trone, saaledes ophører Dvinden at være Dvinde, naar hun bestiger en Hest!“ — Staffels Lieutenant i Armeen! Med Dit Avancement er det vistnok forbi, — i det mindste i Damerens Militair-Calender!

Artistisk Nyhed.

— No. 1 af dette Blad omtales i et Brev fra Rom Thorvaldsens Alexanderstog. Dette Relief (Alexander's Indtog i Babylon), som Thorvaldsen i 1811 udførte for det quirinalske Pallads, var det første Arbeide af denne Art, hvorved den rene, antike Stil i Figurernes smagfulde Ordnen og Behandling blev indført i den nyere Plastik. Man var saa almindelig forbausset over dette Værks fieldne og forunderlige Skjønhed, at en udmærket tydsk Kunstner, Fr. Overbeck, allerede dengang besluttede sig til, strax efter dets Fuldendelse, at udføre Tegninger derefter. Dette Overbecks Værk blev stukket i Kobber af tvende Italiener: Bertelini og Marchetti. Imidlertid ønskede Thorvaldsen senere, at en tydsk Kunstner, Samuel Amsler, der ved fortreffelige Kobberstik efter flere af hans Statuer havde erhvervet sig et berømt Navn, skulde besørge en ny Udgave af

Alexanderstøget, ved hvilken hans Værks plastiske Fortjeneste med mere Troskab kunde gjengives. Dette Hverv paatog Amsler sig saameget hellere, som Thorvaldsen imidlertid hjemmefra havde faaet en Bestilling paa at udføre dette Værk i Marmor for den store Sal paa Christiansborg Slot, hvis Omfang gjorde det nødvendigt for ham at udvide Arbeidet endnu mere og tilføie endnu flere Grupper og Figurer. Af de Overbeckske Tegninger har Amsler betjent sig ved de ældre Partier af dette Værk; de nyere har han stukket efter Tegninger af dygtige italienske Kunstnere. Hans Behandling af Værket er simpel, men omhyggelig og kraftig, og hans Opmærksomhed har med lige Strengthed været henvendt paa Gjenstandenes Form og Character og paa Enkelthedernes mest udførte Modelering. Det hele Arbeide, der indtager en hæderlig Plads blandt de bedste i denne Genre, bestaaer af 22 Kobbertavler med forklarende Text i forskjellige Sprog.

Til min Recensent.

Min Herre!

Det vilde være et taabeligt Maaespil, om jeg offentligt vilde afslæppe Dem min Tak for Deres Forsøg paa at udride min „Nytaarsgave“ af Forglemmelsens Skjød; — jeg kan ikke nægte, det vilde været mig kjærere, om De, uden Nedningsforsøg, havde ladet den ubemærket forsvinde! Naar jeg derfor igjennem dette Blad henvender mig til Dem, saa er det hverken for at takke Dem, eller retfærdiggjøre mig selv — jeg vilde ansee begge Dele for lige upassende —; men kun fordi Deres Recension har fremkaldt en Overbeviisning hos mig, der, som jeg haaber, ikke skal blive død og ufrugtbar. Jeg vover at troe, at hvis der er Noget i mit Bryst, der engang igjen skulde lokke mig til Sang, — og jeg river mig kun nødigt løs fra den Tanke, at der ikke skulde huses Noget derinde, i det mindste „Noget, der eengang fortjener at høres*“ — saa skal det finde et værdigere Organ og en mere passende Maade at udtale sig paa, end gennem en forvansket og — hvis det kan være en Undskyldning — i Correcturen skjedesløst behandlet Sprogform, som jeg selv er nødt til at foragte.

Kjøbenhavn d. 7de Februar 1835.

Wilhelm Holst,
Kongelig Skuespiller.

* Nytaarsgave fra danske Digtere, p. XI.

Dette Blad udgaaer hver Søndag og tilbringes Abonnenterne for 72 f. Kvartalet. Abonnementsprisen for dem, der tillige holde „Kjøbenhavnsposten,“ er derimod 48 f. Man tegner sig heri Staden paa Hjørnet af Adel- og Gøttersgaden, Nr. 8, i Stuen, og i Provindserne paa alle Kongelige Postcontoirer.

Udgivet af A. P. Kiunge. Trykt i det Poppeske Officin, ved J. G. Salomon.